

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτιστικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Φεβρουαρίου 1898

Ἔτος 20. — Ἀριθ. 6

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΣΤΕΡΙΟΝ ΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 33)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΟ ΚΕΡΓΑΙΛΑΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ
ΠΡΗΚΙΒ-ΕΑΟΥΑΡΑΟΣ

Τὸ ταξεῖδιον ἤρχισεν ὑπὸ τοὺς μᾶλλον αἰσίτους οἰωνούς. Καὶ ἰδοὺ ἐγώ, τὸν ὅποιον ἡ ἀκατανόητος ἀρνήσις τοῦ πλοιάρχου ὀλίγου δεῖν νὰ φάσῃ ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας εἰς τὸ Κρίστμας Ἀρβουρ, ἰδοὺ ἐγώ, ἀνελλιπίτως, ἀπομακρυνόμενος ἐκ τοῦ Ἀρχιπελάγους ὑπὸ οὐριον ἀνεμῶν, μὲ ταχύτητα ἑννέα μιλίων τὴν ὥραν!

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἀλβράνο ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα πρὸς τὸ ἐξωτερικόν του. Εὐπρέπεια, τάξις καὶ καθαριότης ἀπαράμιλλος.

Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ὑποστέγου, ἀριστερᾶ, εὐρίσκετο ὁ θαλαμίσκος τοῦ πλοιάρχου Λάν Γκύ, ὁ ὅποιος, διὰ θυρίδος ὑαλοσκεπτοῦς, ἠθόνατο νὰ ἐπιβλέπῃ ὄλον τὸ κατὰστρωμα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ διαβιβάσῃ τὰς διαταγὰς τὸν εἰς τοὺς ἀνδρας τῆς φυλακῆς, τεταγμένους μεταξὺ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἔμπροσθου ἴστου. Ἀπέναντι, δεξιᾶ, ἡ αὐτὴ διάταξις διὰ τὸν θαλαμίσκον τοῦ ὑποπλοιάρχου. Εἰς ἓνα ἕκαστον ὑπῆρχε μία κλίνη, ἐν ἐρμάριον, ἐν ἀνάκλιτρον, μία τράπεζα κερφωμένη εἰς τὸ πάτωμα, μία λάμπα κρεμαστή, διάφορα ναυτικὰ ἐργαλεῖα, ἐν βαρόμετρον, ἐν ὑδραργυρικὸν θερμόμετρον καὶ ἐν ναυτικὸν ὄρολόγιον.

Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ὑποστέγου, ὑπῆρχον ἀκόμη δύο θαλαμίσκοι. Τὸ διάμεσον τετράγωνον ἐχρησίμευεν ὡς ἐστιατόριον, μὲ μίαν μεγάλην

τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἐκατέρωθεν ἐπιμήκη θρονία, ἔχοντα κινητὰ ἐρεσινωτά. Ὁ εἰς τῶν θαλαμίσκων τούτων εἶχεν ἐτοιμασθῆ δι' ἐμέ. Ἐφωτίζετο διὰ δύο θυρίδων, ἡ μία τῶν ὁποίων ἐβλεπε πρὸς τὴν στενὴν διόδον, τὴν πλαγίως τῷ ὑποστέγῳ διήκουσαν, ἡ δὲ ἄλλη ὀπίσω, πρὸς τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, παρὰ τὸν ὅποιον ἴστατο ὄρθιος ὁ πηδαλιούχος. Ὁ θαλαμίσκος μου δὲν ἦτο παλὺ μέγας, ἀλλ' εἶχεν ὅλα τὰ χρειώδη. Μόνον ἡ τραχύτης τῆς ναυτικῆς του κλίνης θὰ ἐπροκάλει τὰ παράπονα ἄλλου ἐπιβάτου. Ἄλλ' ἐγὼ ἤμην συνειθισμένος ἔπειτα

δὲν ἐλογάριαζα νὰ μείνω ἐκεῖ-μέσα παρὰ ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας, ὅσον δηλαδὴ θὰ διήρκει τὸ μέχρι Τρίστην-Δακλῶνας ταξεῖδιον.

Παρὰ τὸν ἔμπροσθον ἴσταν, εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ πλοίου, εὐρίσκετο τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖθεν ἠνοίγετο ἡ κόγχη, ἐκ τῆς ὁποίας ἤρχιζεν ἡ καταβάθρα, ἡ ὀδηγοῦσα κάτω, εἰς τὰς θέσεις τοῦ πληρώματος καὶ εἰς τὸ δεῦτερον κατὰστρωμα. Ἡ κόγχη αὕτη, κεκαλυμμένη διὰ χονδροῦ κηρωτοῦ ὑφάσματος, ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐκλείετο ἐρμητικῶς, καὶ τὸ πλήρωμα ἦτο οὕτω προστατευμένον ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐθραύοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

Οἱ ὀκτὼ ἄνδρες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα, ὀνομάζοντο: Μαρτίνος Χόλτ, ἰστογράφος Χάρδης, πάκτων (καλαφάτης) Ρόγερ, Μράκ, Φράνσις, Γρατιάνος, Μπούρρη, Στέρν, — ναῦται ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως τριανταπέντε ἐτῶν, ὅλοι Ἀγγλοὶ, ὀλοαίκανώτατοι, ὅλοι πειθῆνιοι, ὑπὸ χεῖρα σιδηρᾶν.

Ἄς το εἶπω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς: Ὁ ἀνὴρ, ὁ ἐκτάκτως ἐπιβλητικὸς, εἰς μίαν λέξιν, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ὁποίου ὑπετάσσοντο ὅλοι, δὲν ἦτο ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἀλβράνο, ἀλλ' ὁ δεῦτερος, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ Βέστ, τριάκοντα δύο ἐτῶν.

Ταξεῖδεῦν ἐπὶ ἔτη διέσχισα ὄλους τοὺς ὠκεανούς. Ἄλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν μου συνήντησα παρόμοιον χαρακτήρα! Ὁ Τζέμ Βέστ ἐγεννήθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πατρικοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔζη ἡ οἰκογένεια. Οὐδέποτε, εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν τῆς ζωῆς του, ἀνέπνευσε ἄλλον ἀέρα, ἀπὸ τὸν ἀλμυρῶδη ἀέρα τῆς Μάγχης, τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ τοῦ Βεργητικοῦ. Ἐγεννή-

Ἄν ὁ Ἀλβρατος εἶχε καρδίαν, ἡ καρδία αὐτῆς ἐπαλλεν εἰς τὰ στήθη τοῦ Τζέμ Βέστ! (Σελ. 42, σελ. 6'.)

λεϊτα. Έκρατούσε ένα δοχετό με χρώματα και ένα βιβλίον.

Κατόπιν του ίδου ένας άλλος μ' ένα μεγάλο βαρέλι 'στὸν ὄμο. Οἰνοπώλης πρώτης τάξεως, ἀλλὰ πωλεῖ μόνον ἐφρετινὰ κρασιά. Ἐξεθείαζε τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ του, ἀλλὰ κανεὶς σχεδὸν δὲν ἄκουε τίποτε, ἀπὸ τὸν βῆχα καὶ τὸ πτάρνισμα τοῦ πλαινοῦ του. Ἦταν ὁ Νοέμβριος, ποῦ κατέβηκε κι' αὐτός.

Ἐίχαν ὁ καϊμένος καταρροή, μιὰ φοβερὴ καταρροή, ὥστε ἐσκουπίζε διαρκῶς τὴ μύτη του μ' ἓνα σενδόνι ἀντὶ μανδηλίου. Τὸ συνάχι θά του περνοῦσε μόνον ὅταν θάρχιζε νὰ κόβῃ ξύλα· αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του· τὸ βράδυ ἐκαίανε καὶ παγοπέδιλα, διότι ἤξευρε, ὅτι γρήγορα θὰ ἐχρειάζοντο αὐτὰ τὰ ἀστεῖα παπούτσια· ὄχι βέβαια γιὰ τὰ ἐλληνοπούλα, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν βορεινῶν τόπων.

Ἴδου τέλος πάντων καὶ ὁ τελευταῖος, ἓνα γεροντάκι μὲ κάτασπρα μαλλιά· ἦταν παγωμένος, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὡς δύο ἀστρά· ἐκρατοῦσε 'στὸ χέρι του ἓνα κρεββατάκι μικρὸ καὶ κομψό.

«Σ' αὐτὸ τὸ κρεββατάκι θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, εἶπε· καὶ μ' ὄλο τὸ κρῶθ, θὰ ζεστάνη ὅλες τὲς καρδιές μ' ἐλπίδα καὶ ἀγάπη τὸ οὐράνιο βρέφος.»

«Ἐ, τώρα πλέον ἐτελείωσε, εἶπεν ὁ φρουρός· τοὺς ἔχομε καὶ τοὺς δώδεκα ἄς πάῃ τὸ λεωφορεῖο 'στὸ καλὸ.»

«Ἄς εἰσελθῶν οἱ κύριοι, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον. Τὰ διαβατήρια τὰ κρατῶ ἰσχύει τοῦ καθενὸς γιὰ ἓνα μῆνα· ὅταν περάσῃ, θὰ γράψω ἐπάνω 'στὸ διαβατήριό τῆ διαγωγῇ ποῦ εἰδείξε.

«Λάβετε τὸν κόπον, κύριε Ἰανουάριε, νὰ περάσετε μέσα πρώτος.»

Καὶ ἐμβῆκεν ὁ Ἰανουάριος.

Ὅταν ἡ τελευταία ὥρα τοῦ ἔτους κτυπήσῃ εἰς τὸ ὠρολόγι, θά σου πῶ τί οἱ Δώδεκα ἔφεραν εἰς ἐμένα καὶ εἰς ὄλους μας· τώρα ἀκόμη δὲν το ξεύρω. Καὶ οὔτε οἱ ἴδιοι ἴσως δὲν το ξεύρουν ἀκόμη! διότι ζοῦμε σὲ παράξενους καιρούς. . .

Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν. ΝΙΚ

ΜΗΝ ΠΕΤΑΣ ΠΟΤΕ!

Μὴν πετᾶς ποτὲ 'στὴ γῆ, μὲ κάκισα, τὸ ψωμί που σοῦνε περιττό. Πόσα ἄλλα δύστυχα παιδάκια Γλύκισμα θὰ τῶχαν ἐκλεκτό!

Δὲν σκορπᾶει πάντα ἡ Τύχη δῶρα, Καὶ καιρὸς μπορεῖ νὰ λῆθῃ μικρός. Ποῦ νὰ πῆς; Ἄχ! νάχα πάλι τώρα. Τὸ ψωμί που πέταγα μικρός! (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΙΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36)

— «Νά, πάρε, πουλάκι μου» τῷ εἶπε· καὶ μαζί μὲ τὸ λαρδί τοῦ ἔδωσε καὶ ψωμί ἄρκετόν, διότι εἶχαν ἀκόμη διὰ νὰ ζήσουν δύο ἡμέρας. Ἡ ἀγαθὴ Μηλιὰ ἠρέκεσθη μόνον εἰς ὀλίγον τυρί, καὶ ἐβόλαξε τὸ λαρδί που ἔμεινε, διὰ τὸν ἀδελφόν της.

Ἡ Μηλιὰ ἐφρόντιζε διὰ τὸν Γιαννάκιον, ὅπως μητέρα διὰ τὸ παιδί της. Ἀ-

Τότε βγάζει καὶ αὐτὴ μιὰν φωνὴν, ἀλλὰ φωνὴν χαρᾶς... (Σελ. 44, στήλ. γ')

φότου τὸν ἐπῆρε μαζί της εἰς τὸν Βράχον, εἶχεν ἀναλάβῃ μεγάλην εὐθύνην, καὶ τὸ ἐνοοῦσε. Τί θὰ ἐγίνετο τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί, ἂν ἔξαφνα ἀρρωστούσεν ἀπὸ τὸ ψῆχος τῆς νυκτὸς καὶ ἀπὸ τὴν πείναν τῆς ἡμέρας; . . . Τοῦλάχιστον ἐδῶ εἶχε τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐπεριποιεῖτο· ἐνῶ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κακοῦ ἐκείνου χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν βάλῃ ἀνὰ δουλειῇ 'στὰ γράνα, καὶ ἀπὸ πείναν ἴσως θὰ ὑπέφερε, καὶ ξύλον βέβαια θὰ ἐτρῶγεν. . . Ἄ, ὄχι! ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὰ ἀδελφάκια που εἶχαν κίσιν εἰς Αὐτόν. Καὶ ἡ Μηλιὰ ἔβαλε τὸν ἀδελφόν της νὰ γονατίσῃ πλησίον της καὶ παρεκάλεσαν μαζί τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ τα ἐπιβλέπουν καὶ νὰ τα προστατεύουν. . .

Τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμῶντο τὰ παιδιὰ, εἶχε γίνῃ ἡ ἀμπωτις, κατόπιν ἦλθεν ἡ

παλίρροια. Σήμερον ὅμως τὰ νερά θὰ πεσούροντο τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ Μηλιὰ θὰ ἐπρόφθανε νὰ πιάσῃ τίποτε ψάρια, ὅταν ἡ θάλασσα εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Βράχου θὰ ἦτο πλέον ρηχῆ. Τῶνόντι, κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ νερόν ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν τρύπαν καὶ νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀρχὴν σιγά, ἔπειτὰ γρήγορα. Ἐως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχε φανῆ κανένα ψάρι· ἀλλὰ νά, ἡ Μηλιὰ εἶδε τώρα ἓνα γόγγρον, ὁ ὁποῖος ἐσύρθη ὡς τὴν τρύπαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐχάθη. . . Καὶ οἱ καρκίνοι, ἅμα ἐνόησαν ὅτι τὸ νερόν καταβαίνει, ἐξετρώπωνσαν ἀπὸ τὰ φύκη καὶ ἐβήσαν εἰς τὸ πέλαγος διὰ τοῦ συνειθισμένου των δρόμου.

Ἡ Μηλιὰ μὲ γυμνὰ πόδια καὶ μὲ ἀνασηκωμένον φουστάνι, ἐκυνήγησε μιὰν γλῶσσαν· ἀλλὰ τὸ ψάρι εἰδείθη ταχύτερον ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ἡ ψαροπούλα ἤναγκάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν κλίμακα, λυπημένη διὰ τὴν ἀποτυχίαν της. Οὕτω κάθε ἡμέραν ἐδῆκεν ἐμπρός της νὰ περῶν τὴν τροφὴν διὰ τὸν Γιαννάκιον, καὶ ὅμως δὲν κατορθωνε νὰ συλλάβῃ τίποτε. . .

Ἐξαφνα ἐνθυμήθη ὅτι εἰς πολλοὺς κοιλίσκους τῆς παραλίας, οἱ ἀλιεῖς κατεσκευάζαν ἓνα περίφραγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἄφιναν μιὰν τρύπαν ἀνοικτὴν, διὰ νὰ εἰσέρχονται τὰ ψάρια· ἀλλ' ἀπ' οὐ εἰσέρχοντο, ἀπὸ τὴν ἠλιθιότητά των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐξέλθουν πλέον, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιάνοντο, ὅπως καὶ μέσα εἰς τὰ δίκτυα.

Ἄμα ἔφυγεν ὄλον τὸ νερόν, ἡ Μηλιὰ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκάλεσε τὸν ἀδελφόν της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀπὸ τὸν σωρὸν ἐκείνων τῶν ξύλων ἤρχισε νὰ διαλέγῃ πασσάλους, ἓνα, δύο, τρεῖς. . . Ὁ Γιαννάκιος ἔκαμνε τὸ ἴδιον· ἀλλ' ἔξαφνα βγάζει μιὰν φωνὴν, καὶ τρέχει νὰ φύγῃ τὸσον γρήγορα, ὥστε σκοντάπτει καὶ στρώνεται κάτω. Εὐτυχῶς ἡ ἄμμος εἶνε μαλακὴ καὶ ὁ Γιαννάκιος δὲν παθαίνει τίποτε· σηκώνεται πάλιν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ πρὸς τὴν κλίμακα. Τρέχει καὶ ἡ ἀδελφὴ του καὶ τὸν φθάνει.

«Τί ἔπαθες; τί εἶνε; τὸν ἐρωτᾷ. — Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. . . εἶνε. . . ὄλω θεριά! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς κατατρομαγμένος.

- Τί θεριά;
- Νά, θεριά μεγάλη. . . τόσα.
- Ἐλα νὰ μοῦ τὰ δείξῃς.
- Ἄμὲ ἂν μας δαγκάσουν;
- Ἐλα, φοβητσιάρη! δὲν ἔχομε μαστοῦνια;

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐπέστρεψαν μαζί εἰς τὸν σωρὸν τῶν ξύλων. Τότε βγάζει καὶ αὐτὴ μιὰν φ-

νὴν, ἀλλὰ φωνὴν χαρᾶς. . . Τὰ θεριά τοῦ Γιαννάκιος ἦσαν ἀστακοί, οἱ ὁποῖοι ἐπερπατοῦσαν βαρεῖα ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο καὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κόπον νὰ κρυφθοῦν πάλιν κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐπαυλις των, ὅπου κατέφευγαν διὰ νὰναπαυθοῦν καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ὄργην τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν ψαράδων. . .

Ἡ Μηλιὰ ἐπίασε τὸν μεγαλύτερον καὶ ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ ἄστυλον των. Ἡ κόρη ἔκαμε θάρρος, ἐσκίτωσε τὸν ἀστακὸν μ' ἓνα κτύπημα ξύλου, διὰ νὰ μὴ της φύγῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της. Ἐφύτευσε βαθεῖα τοὺς πασσάλους εἰς τὴν ἄμμο, τοὺς παρέταξεν εἰς τὴν γραμμὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσημάτισεν ἓνα περίφραγμα, εἰς σχῆμα Γ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκοπίασε πολὺ, ἠθέλησε νὰναβῆ ἐπάνω καὶ νὰ δροισισθῇ μὲ ὀλίγον νερόν τῆς δεξαμενῆς. Ἐσκούψε νὰ πάρῃ τὸν ἀστακὸν της, ὅταν ὁ Γιαννάκιος, βλέπων ὅτι ἦτο πλέον φόβος καὶ ἀκίνδυνος, ἐπρότεινε νὰ τὸν φορτωθῇ αὐτός. Ἀλλὰ ἦτο τὸσῶν μεγάλος, ὥστε θὰ τὸν ἐδυσκόλευε πολὺ. Καὶ οὕτω τὸν ἀνέβασεν ἡ Μηλιὰ.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν κουρασθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ πείνα τοῖς ἤλθε σήμερα ἐνωρίς. Τί καλὰ ποῦ εἶχαν πιάσῃ

τὸν ἀστακὸν! Θὰ τὸν ἐμαγειρεύσαν μὲ θαλάσσιον νερόν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀλάτι.

Θὰ τὸν ἐμαγειρεύσαν; Ναι· ἀλλὰ πῶς; ἐσυλλογιζέτο μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μηλιὰ. Δὲν εἶχε πάρῃ μαζί της οὔτε πυρεῖα, οὔτε τίποτε· ἀδύνατον λοιπὸν νὰνάψη φωτιά. . . ἀδύνατον νὰ μαγειρεύσῃ. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μύδια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῆ εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ Βράχου, καὶ τὰ ὁποῖα ἐν ἀνάγκῃ ἠμποροῦσαν νὰ φαγωθοῦν καὶ ὡμά, τίποτε ἄλλο, οὔτε ἀστακοί, οὔτε ψάρια, οὔτε γαρίδες, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν χωρὶς φωτιά.

Ἡ θάπτηθησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐξέλθουν μὲ κίνδυνον νὰ συναντήσουν τὴν κἀπήλον καὶ νὰ σύρθωσιν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου θὰ τα ἐκακομεταχειρίζοντο καὶ θὰ τα ἐκρατοῦσαν φυλακισμένα. . . Ἡ Μηλιὰ, χωρὶς νὰ δείξῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφόν της ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν της, ἐσυλλογιζέθη καλὰ καὶ εὖρεν ἐν μέσον σιωπῆς: Τὴν νύκτα ἐκείνην, μετὰ τῶν δύο ἀμπωτιδῶν, θὰ ἐπήγαγεν εἰς τὸ σπῆτι των καὶ θὰ ἔπερνε πυρεῖα, ῥετσίνια, — κατὶ κερὰ ἀπὸ ρητίνην, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, — μιὰν κατασάρλαν, δύο

ξύλινα χουλιάρια καὶ τέλος πάντων ὅ,τι ἄλλο χρήσιμον θὰ εἴρωσκε. Ἐσυλλογιζέθη ἂν ἔπερνε νὰ πάρῃ μαζί της καὶ τὸν Γιαννάκιον. Θὰ τὴν ἐδυσκόλευε πολὺ. . . Ναι, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον εἰς τὸ σπήλαιον, νύκτα ὥρα; Ἄν ἐξυπνοῦσεν ἔξαφνα καὶ δὲν ἐβλεπε τὴν Μηλιὰν πλησίον του, ἦτο ἱκανὸς νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του. — Ὁχι, ὄχι! Θὰ τὸν ἔπερνε, θὰ ἐπήγαγεν μαζί καὶ οἱ δύο. Ἐπὶ τέλος καὶ ὁ Γιαννάκιος ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ κανένα πρᾶγμα.

Ἡ θάλασσα θάπεσούρετο κατὰ τὰς δέκα· τὰ μεσάνυκτα τὰ παιδιὰ θὰ ἔβγαζαν ἔξω, ἀπὸ τὸν ὑπόγειον διάδρομον. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ μείνῃ ἀγρυπνῆ ὡς ἐκείνη τὴν ὥραν ἡ Μηλιὰ. Ἀρχετὴ ἄλλως τε δυσκολία θὰ ἦτο ποῦ ἔπερνε νὰ σηκώσῃ μὲς 'ς τὸν ὑπνον τοῦ τὸν Γιαννάκιον καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. . . Θὰ ἐτρέμαζεν ἴσως ὁ μικρὸς καὶ θὰ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ. . . Καὶ ἂν ἤκουε κανεὶς τὰς φωνὰς του; . . Ἡ φωνὴ τῶν παιδιῶν ἀκούεται μακριά, εἰς τὴν σιωπῆν τῆς νυκτὸς. Καὶ οἱ ψαράδες, οἱ ὁποῖοι ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπλώνουν τὰ δίκτυά των, θὰ ἐνοοῦσαν τί τρέχει καὶ μάλιστα ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν κρύπτην των. (Ἐπετα συνέχεια). ΦΩΚΙΝΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Κούτσα—κούτσα νάτος πάλι καὶ ὁ μπάμπος ὁ Φλεβάρης! Γκούχου! γκούχου! ὄλο βῆχει κουρασμένος κι' ἀρρωσιάρης, κι' οὔτε μας καλημερίζει, μόν' μᾶς βλέπει θυμωμένος κι' ἔρχεται λαχανιασμένος σὲ μιὰ κάπα τυλιγμένος.

Τριζίουν κρούσταλλα καὶ πάγη ἀπ' τὸν δρόμο ποῦ περνάει, κι' ὁ χιονιὸς βαρεῖα βογγάει, καὶ τ' ἀρνάκια τὰ καϊμένα μὲς 'ς τὴ στάνη τὰ παγόνει καὶ τὴ φύσι μὲ σενδόνι τοῦ θανάτου σαβανόνει.

Μὰ πῶς καίει κ' ἡ φωτιά μας! Γειτονόπουλα, δρῖστε καὶ ἀντίκρυ ἀπ' τὴν γωνιά μας ζεσταθῆτε καὶ καθῆστε. Νά καὶ σὺ, φτωχέ μου Γεώργε, καὶ φαγάκι καὶ ρουχάκια κ' ἔλα, πὲς μας ἱστορίες κι' ὄμορφα παραμυθάκια.

Ξοῦ! ξοῦ! ξοῦ! ὦρα καλὴ σου! 'Σ τὸ καλὸ, κουτσὲ Φλεβάρη! Τράβα, γέρω—διακονιάρη! Τί τοῦ κάκου, πεισματάρη, ἀγριεύεις; Νά, σιμόνει ὁ κύρ Μάρτης, ποῦ μὲ μόνη μιὰ ματιὰ σὲ κακαρώνει.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΝ 14 Ιανουαρίου (καί όχι την 11, όπως είχαμε προαναγγείλη, διότι, ένεκα τής μεγάλης συσσωρεύσεως επιστολών κατά τας τελευταίας ημέρας, δεν ή-δυνήθημεν να έγγραψωμεν, τούς συνδρομητάς εις τὸ Μητρώον καί να ετοιμάσωμεν εγκαίρως τὴν Κληρωτίδα) ἐγένετο ἐν τῷ Γραφείῳ μας, ἐνώπιον τῶν κἀτωθι ὑπογεγραμμένων, ἡ Κ λ ῆ ρ ω σ ι ς τ ῶ ν Δ ῶ ρ ω ν τ ῆ ς Δ ι α π λ ᾶ σ ε ω ς ἐξήχθησαν δὲ ἐκ τῆς Κληρωτίδος τὰ ἐξῆς ἑκατὸν ὄνοματα κατὰ σειράν:

- 1. Ἀγγελικὴ Π. Δημητροπούλου, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν ἐν ὄρω-λόγιον τῆς τσέπης.
2. Μαρία Ι. Παυλίδου, Ἀλεξανδρείας ἐκέρδισεν τὴν πεντάτο-μον ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθρου ὑπὸ Ἐ. Παπαρηγοπούλου.
3. Πέτρος Κ. Γεωργιάδης ἐκ Σμύρνης ἐκέρδισεν τέσσαρα τό-μους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. Ραλλῆ Σ. Παπαδοπούλου, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκέρδισεν ἐν Λεξιῶν Ἑλληνογαλλικῶν ὑπὸ Σ Βοζατζίου
5. Νικόλαος Μεταδόπουλος, ἐν Νικαριῶν ἐκέρδισεν μίαν συ-σπειρη γρᾶφειον, ἧτοι μελανοδοχίον, κοινολογοφῶν, πέντες, μολυβδοκόπτη, χαρτοκοπτήρα, κλπ.
6. Εὐριπίδης Μ. Οικονόμου, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. Ἀντιγόνη Θεομίδου, Τενέδου ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰ-κονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Ἀναστάσιος Σ. Λιάπης, Θεσσαλονίκης ἐκέρδισεν ἐν ἔξυπνη-τάριον ὄρωλόγιον τῆς τραπεζῆς.
9. Παρασκευάδα Φουντουκλή, Αἰτωλικῶν ἐκέρδισεν τὸ δίτομον Λεξιῶν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. Γεώργιος Ἀνδρίου Φύλλας, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν μίαν καλ-λεχτικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1899.
11. Σπυρίδων Γρ. Μανιάκης, Λευκάδος.
12. Ἀργύριος Κυριακίδης, Ἀθηνῶν
13. Δημήτριος Βουδαβιάδης, Πόρου.
14. Ἰωάν. Γ. Καψῆς, Μιτυλήνης.
15. Ἐλένη Μαρτινέλη, Κερκύρας.
16. Φαίδων Χρ. Σαμαρτιδῆς, Κωνσταντινουπόλεως.
17. Νίκος Δ. Κατρινοπούλου, Ἀθηνῶν.
18. Ἰωάννης Α. Γαλιάτσας, Κερκύρας.
19. Ἀδάμ Κ. Θεοφύλακτος, Τραπεζοῦντος.
20. Ἀρτεμῖς Σ. Ἀραβαζινοῦ, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἧτοι ἓνα τοῦ 1894 καὶ ἓνα τοῦ 1895.
21. Ἐλένη Α. Ρούφου, Πατρῶν.
22. Εὐάγγελος Χ. Δρόνης, Ἀθηνῶν.
23. Μαριάνθη Φ. Πεταλά, Μασσαλίας.
24. Πηνελόπη Ε. Ράλλη, Βιέννης.
25. Κατίνα Β. Βασιλοπούλου, Πόρου.
26. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηνῶν.
27. Θεόδωρος Ιατρίκωστας, Τούρνο-Μαγουρέλου, Ρουμανίας.
28. Πέτρος Βρονιώτης, Καρπενήσιον.
29. Ἰωάννης Κ. Μανώσης, Πειραιῶς.
30. Ἐλένη Ἀρησίου, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς δρ. 1.
31. Ἐλένη Ν. Καραπαλίου, Ναυπλίου.

- 32. Μαρία Γ. Κιβοῦ, Ἀθηνῶν.
33. Κωνστ. Γρ. Ἀθανασιάδης, Μιτυλήνης.
34. Ἰωάννης Χαριαντῆς, Λεωσίδου.
35. Φωκίων Λαζαρίδης, Κωνσταντινουπόλεως.
36. Μελομένη Καλαμίδου, Ἀταλείας.
37. Κωνσταντῖνος Τιμολέοντος Βάσος, Ἀθηνῶν.
38. Νικόλαος Παπααναγνώτης, Μετριάδ.
39. Βεργία Μ. Σταθοπούλου, Σμύρνης.
40. Βασιλικὴ Κλ. Γιαλοῦρη, Καίρου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν Λεύκιμα Μικρῶν Μυστικῶν, χρυσοδέτον.
41. Ναπολέων Λεων. Λαπαθιώτης, Ἀθηνῶν.
42. Κίμων Ε. Μαυρίκος, Ἀλιβερίου.
43. Ἀγγέλα Κωνστ. Λουγγῆ, Ἀθηνῶν.
44. Μυμῖκα Α. Παρασχάκη, Σμύρνης.
45. Ἀλεξάνδρα Ἀναγ. Σιμοπούλου, Ἀθηνῶν.
46. Σταῦρος Ν. Σαυρίδης, Ὀδησσοῦ.
47. Ἀναστασία Στεφ. Γεργιάδη, Ἀθηνῶν.
48. Ζωὴ Α. Ἀλεξανδρίδου, Ἀθηνῶν.
49. Ἡ Ἀντὶ Βασιλικὴ Ὑψηλότης ἡ Βασιλίς ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.
50. Βασιλικὴ Εὐδ. Σιρόβου, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπόλου».
51. Μαρία Ε. Μεγαπάνου, Πέργου.
52. Θεοδὸς Νικολαΐδου, Κωνσταντινουπόλεως.
53. Χαράλαμπος Σκλάβος, Ἀργυροπόλιον.
54. Οὐρανία Μαρκοῦλη, Κεφαλονίδ.
55. Οὐρανία Ἀλ. Ν. Ἐμμαουήλ, Σμύρνης.
56. Νικολ. Θ. Ἰατροπούλου, Ἀνδρισαίτης.
57. Εὐγενία Ν. Τριάντη, Πατρῶν.
58. Κωνστ. Π. Βοκοζίου, Σύρου.
59. Ἀλέξανδρος Χ. Παπαμάκρου, Ἀθηνῶν.
60. Ἰουλιὰ Κολέα, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».
61. Γεωργία Ι. Λάμπρου, Ἀθηνῶν.
62. Μαρία Λάμπρου, Ἐνθάλη, Πέργου Βουλγαρίας.
63. Ἐμμαουήλ Ι. Τσοδερῆς, Ἀθηνῶν.
64. Ἀλέξανδρος Α. Κάππαρις, Σύρου.
65. Ἐμμάνη Τ. Τολιοπούλου, Καλαμῶν.
66. Ἐλένη Α. Παπαγεωργιοπούλου, Πειραιῶς.
67. Νικόλαος Χρ. Φουντουκῆς, Αἰγίνης.
68. Μιλτιάδης Κ. Πασιῶ, Γαλαξίου.
69. Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη, Ἀθηνῶν.
70. Φωτεινὴ Γ. Μαρκομαχάλη, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».
71. Ἀσπασία Ἀλεξ. Δημητρίου, Ραμλίου Αἰγύπτου.
72. Μιχαὴλ Ι. Κορές, Σύρης.
73. Ἀνδρέας Δημ. Κωνταντινῆς, Ρώμης.
74. Κάκια Ἀρχαγιτάκη, Ἀθηνῶν.
75. Νικόλαος Ἐντυγιάνης, Ἄμισον.
76. Μαρία Ἀθαν. Καλλιζίκου, Πόρου.
77. Διονύσιος Ν. Τρωϊάνος, Ἀργυροπόλιον.
78. Μαρία Α. Σταθάτου, Βραϊλάς.
79. Ραχὴλ Μερκάνη, Ἀθηνῶν.
80. Ἀλεξάνδρα Παναγ. Γεργαδίου, Λευκωσίας Κύπρου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμω-μένων πρὸς δρ. 1.
81. Βαρόβαρα Σ. Καραγιαννίδου, Ἐκατερίνοβαρ Ρωσίας.
82. Ἐλευθέριος Δ. Σουλιῆς, Τραπεζοῦντος.
83. Ἀδριὰνα Ν. Βλασοπούλου, Ἰθάκης.
84. Ἀπόστολος Θεοφ. Ἀργυριάδης, Μιτυλήνης.
85. Χρῆστος Ν. Λαγοπάτης, Τριπλιέως.
86. Νικόλαος Δ. Ρεβελῆς, Χίου.
87. Ρόζα Ἀλεξ. Καρατζῆ, Ἀθηνῶν.
88. Κωνστ. Γ. Παπαδόπουλος, Κωνσταντινουπόλεως.

- 89. Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης, Δαρδανελῶν.
90. Σωτήριος Ἀνδρ. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

- 91. Ἰωάννης Η. Ἠλιόπουλος, Ναυπλίου.
92. Νικόλαος Η. Κεφαλάς, Λεβαδείας.
93. Μαρία Η. Συνομαλά, Ὀδησσοῦ.
94. Κίμων Α. Κόλλας, Πατρῶν.
95. Φωτεινὴ Χ. Ἐρμείδου, Κωνσταντινῆς.
96. Πάνος Γ. Βαλασάκης, Σπάρτης.
97. Μαρία Σπ. Κουροῦκλη, Ἀθηναίου.
98. Ἀντώνιος Ι. Σαρρηγιάννης, Πειραιῶς.

- 99. Λεωνίδας Γ. Σῦρος, Ἀθηνῶν.
100. Ἰωάννη Σ. Σωτηρίου, Χαλκίδος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ἰανουαρίου 1898
Τὰ μέλη τῆς ἐπι τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς
ΧΡ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Γ. ΚΑΞΑΔΟΝΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ, ΓΡ. ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ, Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΒΙΒΙΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (7 Φεβρουαρίου 1898) μετὰ τοῦ πα-ρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστην ὄρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλά-σεως» τοῦ 1899, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀποδείξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΑΕΡΙ ΚΑΙ ΠΡΩΡΑ (μῦθος)

Τὸ τρελλὸ τὸ ἀεράκι
σάν εἶδ' ἓνα καϊκάκι
'ς τὸ λιμάνι φορτωμένο
καὶ ἀγκυροβολημένο
εἰς τὴν πρῆμνη του ἐξητοῦσε
ὅλη νύχτα νὰ φυσήσῃ
καὶ τὸ σκάφος νὰ κινήσῃ...
ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ κ' οὐνοῦσε.

Τέλος θυμωμένη τώρα,
τρίκοντας τὴς ἀλυσίδας
τῆς ἀγκύρας, λέγ' ἡ πρῶρα
'ς τὸ ἀερί:—Μὰ δὲν εἶδες,
ἀεράκι μου, αὐτὸ
ὅπου κάμνεις τόσην ὄρα,
ὅτι δὲν εἶνε σωστό;

Μὴ φυσᾷς λοιπὸν τοῦ κάκου,
καὶ τὴν συμβουλή μου ἀκού:
Γρέξ' ἔκει ποῦ ἡ ὄρη σου
καὶ ἡ τόση ἐπιμονή σου
εἰμπορεῖ κἀτὶ νὰ κἀνῃ
καὶ μὴ μὲνης 'στὸ λιμάνι!

Ι. Σ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος προσκαλεῖ τὴν φίλην του
Τιτίνα νὰ παίξουν, ἢ δὲ μητέρα τῆς τοῦ
λέγει:
—Ὅχι, μικρὸ μου. Ἡ Τιτίνα ἔχει καταρροὴν
καὶ θά τὴν ἀρπάξῃ.
Καὶ ὁ Ἀλέκος:
—Ὅχι, ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί· δὲν τῆς τὴν
ἀρπάξω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Τεττινῶν

Ὁ Τρομάρας ἔμαθεν ὅτι ἡ Καρδερίνα σπου-
δάει πιάνο καὶ βιολί.
—Τὶ καλὰ! ἀναφανῆν' ὅταν παίξῃ βιολί θά
συνοδεύεται μόνη τῆς μὲ τὸ πιάνο, χωρὶς νὰ ἔχῃ
ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλον!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ναυστοπούλας

—Διατὶ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας λέγεται πρῶ-
τόκλητος;
Τὸ Ἀρχιεζάνιον: — Διότι τὰ λήγοντα εἰς
αὐς ἀρσενικὰ εἶνε τῆς πρώτης κλίσεως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κίματος τῆς Εὐλακίνας

Ἡ θεία: — Τί; Ὅρθος γράφεις;... δὲν
κἀθεσαι;
Ὁ Τρομάρας: — Ἀδύνατον, θεία μου! γρά-
φω ὀρθογραφία...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεζανίου

ΔΙΑΔΟΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ ΦΙΛΟΣ μου Τρομάρας, ὁ ὁποῖός μου ἔ-
καμε τρεῖς νέους συνδρομητάς μου γράφει:
«Μικρὸν πράγμα βεβαίως, ἀπάναντι τοῦ προ-
κρηχθέντος Μεγάλου Σεσπαθόματος, ἀλλὰ
μὴ νομίσης ὅτι θά περιορισθῶ εἰς τούτους μόνον·
ὄχι, θά ἐξακολουθήσω νὰ ἐνεργῶ εἰμὰ δὲ βέ-
βαιος ὅτι θὰς οἱ ἄλλοι φίλοι σου θά ἐνεργήσουν
μὲ δραστηριότητα καὶ ζῆλον ὑπὲρ τῆς διαδόσεως
τῆς Διαπλάσεως τῶν· διότι ἔσον ἀφορὰ τοὺς ἐν
τῇ πατρίδι μου φίλους σου, ὅλοι, μικροὶ καὶ με-
γάλοι, ἐνεργῶν μὲ ζῆλον καὶ μὲ ἄκραν ζωη-
ρότητα, προσπαθοῦντες νὰ πείσουν ἑσους γνωρί-
ζοντες ὅτι δύναται νὰ λαμβάνουν «Διαπλάσιν»·
τὸ αὐτὸ πιστεύω ὅτι κάμνουν ὅλοι καὶ παντοῦ.»
Ναί, Τρομάρα, ὅλοι καὶ παντοῦ. Ὅπου ὑπάρ-
χουν Ἑλληνοπαῖδες, αὐτὸ γίνεται. Ὁ εἶμαι
κατευχαριστήμενη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὰς
ἐνεργείας τῶν φίλων μου!

Ὁ Χόρτης τῶν Ἀύσεων, Μαγευμένη Ἀ-
κρογιαλιά, ἐξεδόθη ὡςτὲ δύνασαι νὰ στείλῃς
εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ γράρῃς.

Τὴν πληροφορίαν σου ἐκείνην, Ἀσπροποτα-
μίτη, δὲν διεθίβασα, διότι δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων
τὰς ὁποίας διαθεθῶ συνίθως. Ὅταν γνωρίζῃς
κανεὶς ἓνα πρόσωπον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το
συγχαρῇ εἰ ἐμοῦ. Ἐπίσης δὲν θά διαθεθῶ
τὰς ἐπιστολάς σου, διότι πρῶτα πρέπει νὰ γίνῃ
πρότασις περὶ Ἀλληλογραφίας· τοιαύτας δὲ προ-
τάσεις δημοσιεύω μόνον, ἐταν πρόκειται περὶ
προσώπων τοῦ αὐτοῦ φύλου. Ὅσοι οὖν ἐν παρά-
πονῳ πρέπει νὰ ἔχῃς.

Πῶ, πῶ, τί ἀσχολίας ἔχει ἡ φίλη μου Πριγ-
κίτισσα Ἐλίς! (αὐτὸ ἐκλέγω) μπάλ-παρέ,
μπάλ-μακαί, μπάλ-κοστωμά, σουαρέ-νιανσόντ,
σουαρέ-ντορμάντ (δύοι, λέγει, εἶχον καὶ μερι-
κὰς τοιαύτας) σουαρέ-τσατράλ, κονσέρ, ἀπρέ-
μιντί, βίζιτ, καὶ ἓνα σιερὸ τέτοια. Μὲ βεβαίω-
καὶ τὸ πιστεύω, ὅτι δὲν τῆς μὲνει οὐτὲ μίαν ὥρην
ἐλευθέρα. Καὶ ὅμως εὐρίσκει καιρὸν καὶ νὰ με
διαθέξῃ καὶ νὰ μου γράρῃ... Νὰ τί θά 'πῇ κα-
λὴ φίλη!

Ἀδελφερέ, μὲ τὴν παραζῆλην τῆς φωτογρα-
φίας, ἐλησμένησα νὰ σου εἰπῶ, ὅτι εἶνε δεκτὸν
τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἀφελέστατον τὸ ποιηματάκι σου, Ἀρχι-
ναύαρχε Θεμιστοκλέη, καὶ μὲ ἀρκετὴν κομψότη-
τα στιχουργημένων:

Ὅταν πρωτάρχισα βιολί
ἤμιον μικροῦστικο παιδάκι
Μὲ ὀλοκέντητη στολή
Καὶ μ' ἓνα τόσο δά μουτράκι.

Καλὰ τῆς νότις τὰ εἰπῶ
Δὲν ἤμποροῦσα κ' ἐγελοῦσα.
Κ' ἐγὼ ἐθήμοσα πῶ, πῶ!
Καὶ τὸ αὐτὸ μὸν ἐτραβόουσα

Ἐγὼσα ἴδρωτα πολλὸ
Κ' ἤρα μεγάλες δυσκολίας
Ἐως τὰ μᾶθω 'σεδ βιολί
Ἀνὸ-τρεῖς ὄρατες μελωδίας.

Ἰδοῦ, Ναυστοπούλα, ἡ Νεράιδα τοῦ Ἀλ-
φειοῦ μὸν γράφει ὅτι εἶνε συμμοθητρία σου εἰ-
τὴν Γυμνασιακὴν. Τὶ νὰ σου κάμω λοιπὸν, ἄφ'
οὗ δὲν γνωρίζῃς τὰς συνδρομητριάς μου;
Ἐλαβὰ τὰς φωτογραφίας τοῦ Τσίν-Τσόν, τοῦ
Ἀνδρείου Βιδύου, Ἐκτορος τοῦ Τροφῆ, τοῦ
Πέτρου Καρούσου καὶ τῆς Ἑλληνίδος Καλλι-
εργίδος. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους. Τῶν βραβευ-
μένων θά τας δημοσιεύω προσεχῶς. Ἐναὶ ὅμως
ἀπὸ τὴν Τεργέστην, ὁ ὁποῖός μου ἔστειλε μίαν
φωτογραφίαν χωρὶς ὄνομα, ποῖος εἶνε; Μήπως
τὸν εἶδα καὶ ἄλλην φορὰν διὰ νὰ τὸν γνωρίζω;

Ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαιοσιεὺς πρὸς τὴν σιμε-
ρινὴν σου ἐπιστολήν, Χεμμωνάνθη, καὶ τόσοῦ
λεπτομερῶς ἐπιθυμῶ νὰ μου γράρῃς πάντα. Κ'
ἔμένα μὸν ἤρεσαν πλὴν τὰ ὄρατά σου· πρὸ πάν-
των ἡ λαμπρὸς ἐκείνη, πῶς μελετᾷς τὸ βράδυ
τῶν ἡμερῶν σου. Εἶδες πῶς φωτίζει ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη;

Μποθρὸς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.
Περιμένω τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς.
Ἐχε ὑποκοπήν, Φασαρία· ἡ κρίσις τοῦ Παι-
ητικοῦ Διαγωνισμοῦ θά δημοσιευθῇ μετὰ τὴν
κρίσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικής, ἧτοι μετὰ
δύο ἢ τρεῖς φύλλα. Ὁ ἄνεως πέτος δὲν σας
ἐξέχασε· ἀπάναντις σας ἐνθυμῆται πολὺ, καὶ
μετ' ἄλλων θά το ἰδῆτε!

Ἐπιτήδες, Στέφανε Κόιτς, δὲν ἐχαράκωσα
τὸν χάρτην τῶν Ἀύσεων διὰ νὰ τὸν χαρᾶνῃς
ἕκαστος ὅπως θέλει. Ἄλλοι, βλέπει, γράφουν
στενά, ἄλλοι πλατεῖα· ὡςτὲ δὲν ἤμποροῦσα νὰ
τοὺς περιορίσω μὲ χάρακα. Εἶδατε ἐλευθεροὶ
λοιπὸν νὰ χαρᾶνῃτε καὶ νὰ γράφετε ὅπως σας
ἀρέσει.

Χαίρω πολὺ, Γεργαία Ἑλληνίς, διότι εἶδι
ὀρθώσας τὸ κακὸν ἑλάττωμα· που εἶχες, καὶ
μέγιστα ἐξ αἰτίας μου, ἄφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς, ἄν
δὲν το ἰδιόρθωνες, δὲν ἐνοῦσα νὰ σου ἀναναστήσῃ
τὴν συνδρομὴν σου. Καὶ μὲ τὸ δικηρο τοῦ! Ἦ-
πάρχει, παιδί μου, χειρότερον πράγμα, παρὰ νὰ
τρωγῇ κανεὶς τὰ νύχτα του; Ἄ, πρῶτος καλὰ
νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόθεσίν σου καὶ νὰ μὴ το
ἐανακάμῃς ποτὲ πλέον!

Ἀικατερίνη Λαζαροπούλου, χαίρω πάρα πολ-
λὸ τὴν γνωριμίαν. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέ-
ξῃς ἄλλο ψευδώνυμον. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Θαυμα-
στή; Θαυμάστρια, δὲν μου φαίνεται πολὺ εὐ-
χρηστον.

Ὅλα εἰς σπῆτι μου, Ἀτρώμηνε Δέον, κατεν-
θουσιασμένοι μὲ τοὺς τόσους ἐπαίνους. Μ. Μυ-
στικά ἀνταλλάσσου διὰ τοῦ Γραφείου μου μόνον
συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ τῶν. Δὲν εἶδες τὸν Ὀ-
δηγόν;

Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, τὰς καλλίστας εὐχὰς μου
διὰ τὰ γενεθλῖά σου. Τὶ κακὰ αὐτοὶ οἱ νυκτο-
κλέπται, νὰ μὴ σας ἀφήσουν ἀσπρόρροχον! Νὰ
περίστασις εἰ' ἓνα οἰκογενειακὸν διαγωνισμὸν
Ραπτικῆς· μόνον τὸν παραπλὴ λυποῦμαι ποὺ θά
βάλῃ τὰ ἔξω!

Ἄστὲ τῆς Ἰδης... αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου
ἐξέλεξα. Τὶ ἐνθουσιάζεις ποῦ εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ
σου καὶ πόσον μὲ κολακεύουν αἱ θερμαὶ σου ἐκ-
φράσεις!
Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ μέγα σου ἐνδια-
φέρον, Ἐβελοντὰ Στρατιωτὰ. Αἱ τόσαι ἀσχο-
λῖαι μου δὲν μᾶρσαν ἀκόμη νὰ φροντίσω περὶ

